

Stormen, der havde løsnet en Luge? . . . Nej . . . Nu lød der varsomme Støvletrin derude over Stenbroen.

Hun blegnede.

Emanuel! — fo'r det igennem hende.

Hun rejste sig op og støttede sig til Stole-ryggen. . . . Kom han virkelig herind? Vilde han bryde sit Løfte. . . . Ja, nu steg han op ad Trappen . . . Han bankede paa Døren.

Nej, nej, han maatte ikke komme ind! Om det skulde gælde hendes Liv . . . hun vilde ikke se ham! Han havde ingen Ret dertil! Han skulde gaa!

Hun samlede al sin Kraft for at løbe hen og slaa Slaaen for. I det samme løftedes Klinken sagte, og Væver Hansens lange Overkrop strakte sig frem bag den halvaabne Dør.

„God Aften, Hansine,“ sagde han i hviskende Tone og uden at træde ind i Stuen. „Jeg kom justement forbi og saa', at her var Lys. Og saa tænkte jeg, jeg skulde dog stikke Hovedet indenfor og høre, hvordan det stod til hos Jer. Hvordan gaar det med din Mo'er? . . . Kanske staar der Noget paa?“

Hansine havde hurtigt genvundet sin Fatning. Hun svarede roligt: